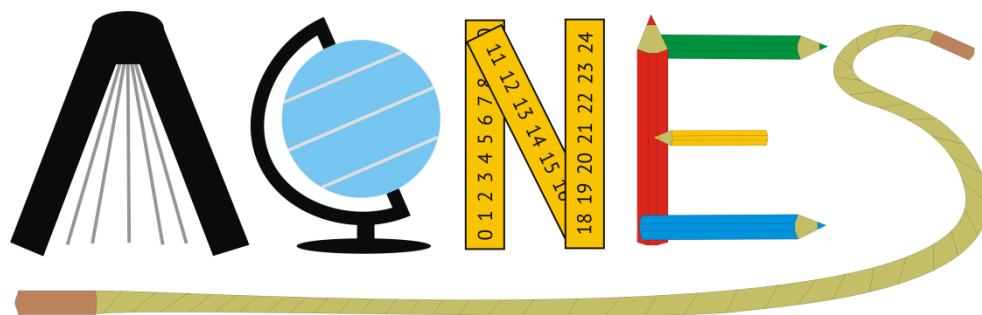

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2020
Číslo 6

HURÁ, PRÁZDNINY

Já, deváták | Proslovy 9. tříd | Světový den rybářství
Evropský den hudby | Proslovy třídních učitelů a mnohem více...

...a poslední ať zhasne.

Loni jsem psal poslední úvodník jaksi samozřejmě, lehce a na první dobrou. Ač se to nemusí zdát, nyní píšu již třetí verzi a vlastně stále nevím, zda bude tou poslední...

Končí nám, milé děti, drazí rodičové, dojaté kolegyně a dojatí kolegové, další školní rok. Troufnu si tvrdit, že takový jsme ještě nikdo z nás nezažil a – hned navážu s jedním proroctvím – věřím, že už takový nikdy nezažijeme.

Podivné druhé pololetí (*No jak jinak jej nazvat?!*) nám mává posledními hodinami a netrpělivě přešlapuje u východu ze školy. Každý z vás se jistě těší na dva měsíce prázdnin, abyste si mohli užít těch 62 dnů, jakkoliv jen budete chtít! A přece – nebude to ono. Někteří z vás, se totiž už k nám do školy nevrátí.

Dnes, když vychází poslední číslo Agnes, se v aule loučíme s žáky devátých tříd. Celý jeden ročník se zase odebere do archivu školy – tedy jen jejich dokumenty – jejich jména od září můžeme zapomenout... Moment! Můžeme?!

V žádném případě! Stejně tak, jako Anežka nezapomíná na nikoho z vás, dokonce ani vaše rodiče, i naši letošní deváťáci nebudou zapomenuti. Po *narcisech a tulipánech* nezbývá dnes nic jiného, než vám, deváťákům, popřát úspěchy a dobrý život.

Poslední číslo je stejně jako loni věnováno rozloučení se s 9. ročníkem. Letos vzhledem k okolnostem přinášíme čtenářům proslovy nejen každé třídy, nýbrž i rozloučení třídních učitelek (a učitele). Vedle toho se nám podařilo na dalších stranách využít příspěvků řady z vás a připomenout si něco z pohádek, něco z písniček a také trochu přemýšlení o konci školní docházky.

Za celou redakci – a možná i celou školu – přejeme všem, na které Anežka nezapomíná, hezké prázdniny, krásný čas dovolených a odpočinku a buďte na sebe trochu opatrní, abychom se v září mohli shledat opět u nás. Na Anežce...

Obsah čísla

3	Já, budoucí deváťák	10	9.C
6	9.A	13	Kdybych měl tři přání...
8	9.B	15	Hudba jsou noty. A texty?

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

Já, budoucí deváťák

Jaké to bude, až budu v deváté třídě? Už se to blíží, tak si to pojďme představit spolu s osmáky. Za spolupráci děkujeme paní učitelce Kárové.

Tak devítka je prý magické číslo. A já do deváté třídy letos v září půjdu. Když si čtu ty možnosti, které devítka vyjadřuje, tak některé docela sedí: ideály, hledání smyslu života... je to číslo zakončení, završení a naplnění... Hromadění poznatků. To je docela přesné... Snad jsme těch poznatků nahromadili dostatek, abychom úspěšně završili své studium na této škole. Snad se na základě svých ideálů dobře rozhodneme, jak pokračovat dál abychom naplnili svůj smysl života.

A jaké to měli asi naši současní deváťáci? Teď, když část školního roku museli zůstat doma. Neviděli se se svými spolužáky. O tyto společné chvíle byli ochuzeni. Mělo to velký vliv na to, jak budou pokračovat dál? Podařilo se jim nasbírat vědomosti, které budou potřebovat na dalších školách? Snad ano. Přeju jim, aby se jim dařilo. Hlavně aby byli spokojeni se svým výběrem a podařilo se jim naplnit své ideály.

V září si sedneme místo nich do lavic a převezmeme pomyslnou štafetu. Doufám, že naše třída to nebude brát až tolik vážně a že bude u nás jako vždy nálada a kopec srandy. Ať si spolu tu devátou třídu pořádně užijeme.

Anna Vilímková, 8.A

Zdá se to býti až neuvěřitelné, že za necelé čtyři měsíce z nás budou ti velcí a zodpovědní deváťáci. Na chodbách budeme potkávat menší stydlivé děti a my si budeme vybavovat, jaké to bylo, když jsme před pár lety stáli na jejich místě. Jak jsme se nenápadně a rychle snažili proklouznout kolem nich, aby si nás nevšimli. Jakou jsme k nim měli úctu.

Nyní to žezlo převezmeme my. Musíme si také vybrat správnou cestu, po které půjdeme celou střední školou a někteří z nás možná i do konce svého života. Není to lehké břemeno muset si vybrat, která cesta je ta správná, ale tak jako předchozí deváťáci i my to zvládneme.

Jakožto budoucí deváťáci musíme být vzorem pro mladší žáky druhého stupně naší školy, protože my jsme ti nejstarší a tím pádem i ti nejzodpovědnější žáci naší školy. Bude se k nám vztahovat jakožto k dospívajícím, a proto bychom se měli i takto chovat.

Popravdě kdysi jsem si říkala, jak moc bych chtěla do deváté třídy, jak bude všechno jinak, jak budu vyspělá a kdo ví co. Opak je ale pravdou. Absolutně si nepřipadám, že budu již v září patřit mezi nejstarší žáky školy. Čas utekl jako voda, a my se musíme postavit na vlastní nohy a s chutí nastoupit do deváté třídy.

Kateřina Čmejlová, 8.A

Devátý ročník je pro mne jakou si bránou do nové éry mého života. Tato část bude asi nejhorší část celé základní školy. Chci tím říci, že přijde hodně změn jak dobrých tak špatných. A mám možná smůlu, že jsem člověk, který nemá rád změny. Je pro mě těžké si na něco nového zvykat.

Jako budoucím žákem devátého ročníku (snad) si začínám uvědomovat, že nejsem už to malé dítě, ale pomalu dospívám. Také si myslím, že mi to přinese trochu volnosti, protože v 15 letech se vám otevrou další možnosti. V tomhle věku to hodně lidí sežehne, ale já vím, že s velkou volností přichází velká zodpovědnost. Bohužel nejsem optimista, ale realista a tak vím, že to nebude tak "volné". V tomto ročníku se budu muset snažit ze všech sil, jinak bych to neměl asi v životě lehké. Nejhorší na tom asi je to, že přijdu o hodně přátel, protože se naše cesty nejspíše rozdělí.

Základní škola ze mě neudělala to, co chtěla, nejlepšího češtináře, matikáře, malíře, fyzika, ale změnila mě - udělala ze mě lepšího člověka, hodnějšího než předtím, více nápomocného než před tím, více kamarádštějšího než před tím, více týmového hráče než před tím a sice to možná pro někoho není moc, protože je pro někoho důležitější kariéra. I když vím, že nikdy nebudu nejlepší tak vím, že jsem se v něčem zlepšil a to mě vždy potěší. A to je dle mě nejdůležitější věc, co mě základní škola naučila.

Filip Komačka 8.B

Být deváťákem nejsme děti a myslět více doškolní rok jsem vovala, že jsou padá mi až letních prázdní deváťák. Bude silní ve všech let dál do bu nebudu lehké. se moc těším. ce užít. Když to slední školní rok

mi říká, že už musíme už přespěle. Každý deváťák obdi tak vyspělí. Přismutné, že už po nách budu i já me muset být ohledech a mysdoucna. A to Na devátou třídu Chci si jí co nejví bude náš po na základce.

Doufám, že se nám nestane to, co se stalo tenhle rok – jaro 2020. Kdy Česká republika zažila nouzový stav, poprvé po 2. světové válce a postihlo to celý svět. Obdivuji všechny, co museli jít na přijímací zkoušky a připravovali se, protože tohle bych nedávala. Ráda se vše dopředu připravuji a tahle situace udělala velký chaos, mít jen jednu šanci na střední školu při přijímačkách. Distanční výuka není špatná, ale chybí mi spolužáci, osobní komunikace. Doufám, že já jako deváťák zažiju příští rok mnohem šťastnější rok.

Posílám vzkaz deváťákům: Ani koronová krize vás nezastaví, protože dokážete všechno, co si dokážete pomyslet a v co dokážete věřit.

Barbora Boháčová, 8.A

Rok se s rokem sešel a já končím osmý ročník a nastupuji do devátého. Pravděpodobně se můj život v mnohém změní. Ještě nevím, co všechno bude jiné, ale podle slov ostatních, těch změn bude spousta. Přijde jedno z nejtěžších rozhodnutí. A to bude rozhodnutí, která škola bude v mém životě následovat. Velice těžké to pro mne bude hlavně z toho důvodu, že si nejsem zcela jist, co by mělo naplňovat můj život následující čtyři ne-li více let. Co když si vyberu špatně? Nechtěl bych se učit něco, co v životě nebudu využívat. Samozřejmě se nabízí možnost gymnázia, která by mé rozhodování „Co dál?“ posunula o pár let do budoucna, ale nejsem si jist, jestli bych na gymnázium chtěl, jelikož je to v podstatě obohacování toho, co již umím.

Jaké asi budou mé povinnosti deváťáka? Co vše mě čeká? Doufám v to, že budeme moci pomáhat s přípravou různých akcí typu: dětský den, sportovní den či den otevřených dveří na naší škole. Těším se na plánování rozlučky mé třídy. Věřím v to, že se nám povede.

Ze základky mi asi nejvíce budou chybět učitelé, protože každý můj učitel byl vstřícný, spravedlivý, hodný, ale přesto mě dokázal mnohému naučit. Doufám, že na střední škole budu mít na učitele stejné štěstí jako

na té základní. Kromě učitelů mi bude chybět i pár dobrých kamarádů, se kterými byla vždy legrace. Něco dobrého jednou musí skončit, aby mohlo něco nového a možná i lepšího začít.

Vojtěch Trost, 8.A

Milí deváťáci, rodiče, učitelé. Děkuji. Přišel ten legendární, dlouho očekávaný moment, kdy zakončíte své studium na této škole. Pro všechny ostatní je tento den jen dalším lhostejným normálním dnem, ale pro nás je něčím výjimečný.

Je to už dávno, co jste byli maličci, vystrašení a plní nadějí, jak to v té velké škole chodí. Dějiny starověku, či lomené výrazy pro vás představovaly jen nesmysly pro dospělé. Paní učitelky vám vyprávěly, o tom, jak se budeme učit hrou, že budeme chodit na výlety, učit se číst, a že se vám nebude chtít ze školy domů. Koukali jste velkýma vykulenýma očima, hltali každé slovo a nemohli se dočkat, až se začnete učit. Zpočátku se vše zdálo snadné, avšak jak čas plynul, došlo vám, že realita je trochu jiná, a že bez práce nejsou dobré známky.

Za tu dlouhou dobu, co jste spolu, jste nasbírali nepřeberné množství úžasných vzpomínek. Nikdy nezapomenete na své skvělé učitele a jejich hlášky typu: „Bože, za co mě trestáš?“, nebo „Pojď nám to říct před tabulí, ať se taky zasmějeme!“ Poté, co odejdete, již nebudete žáky této školy. Ale jedna věc vám přece jen zůstane. Zůstanou vám vzpomínky. Vzpomínky na výlety a všechny patálie. Vzpomínky na kamarády, jež byli schopní vás rozesmát a zápětí dojmout k pláči. Kamarády, kteří vám kryli záda, když jste byli v průšvihů a drželi při vás. Víím, že prožíváte smíšené pocity a přál bych si, abyste si odnesli na svou cestu jen to krásné.

Vojtěch Bobek, 8.A

Není to tak dávno, co mi bylo šest let a nastoupil jsem do školy. Stal jsem se prvňáčkem. Najednou mi je čtrnáct a za pár měsíců budu deváťák. Nebudu lhát, bojím se. Bude to velká zodpovědnost. Budeme muset jít ostatním dětem příkladem, budeme se rozhodovat o dalším studiu. Čeká nás velký krok do neznáma.

Tento rok byli deváťáci dokonalí. Byli to pomyslní králové v zemi jménem Základka. Spoustu měsíců králování jim, ale vzala nemoc jménem Covid 19. Nyní převezmeme vládnoucí žezlo my. S některými deváťáky se budu stýkat dál, třeba díky fotbalu, některé uvidím jen tak na sídlišti a některé už ne.

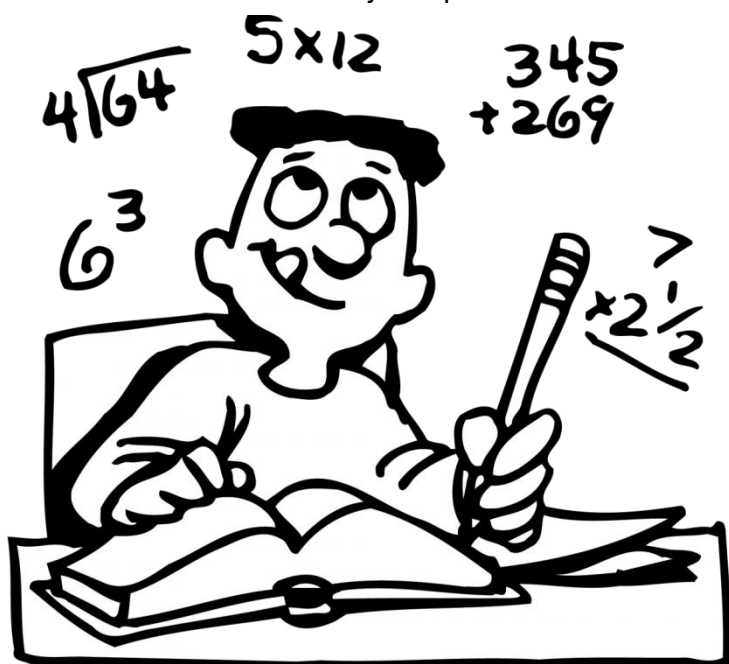
Nás čeká poslední rok. Bude to přestupný rok z dětství do dospělosti. A i my, se budeme muset rozloučit s někým, s kým jsme strávili devět let života. Budeme vzpomínat na naše průšvihy, úspěchy, kamarády a učitele. Základní škola bude už jen vzpomínkou.

Letošním deváťákům přeji, aby byli šťastní, spokojení a dostali se na školu, kterou si vybrali.

Matěj Šmahel, 8.A

Dříve jsem si myslel, že být deváťákem je super. Teď si myslím, že být deváťákem je zcela normální. Je to jako být v jakémkoliv ročníku na druhém stupni, jen máte více starostí. Musíte připravovat různé sportovní akce, den dětí a já nevím co ještě. Přejde mi to jako bychom s tím, že přicházíme do deváté třídy, se stali dospělejšími, až na pár výjimek. Nemyslím si, že stát se deváťákem je obtíž. Spíš si myslím, že nás to připravuje na budoucí život. Do deváté třídy se moc netěším kvůli maturitním zkouškám, kterých se bojím.

Slávek Cinádr, 8.A

9.A

Proslov žáků

Vážená paní ředitelko, zástupkyně, učitelský sbore, milí spolužáci a ostatní.

Dovolte, abych vás přivítala na našem posledním školním dnu, který my deváťáci strávíme jako třída.

Pro vás je to možná den jako každý jiný, ale pro nás je toto posledním dnem jedné části našeho života. Etapy, která trvala neskutečných devět let.

Za devět let se z vašich malých dětiček, které jste nedávno za ručičku vedli do první třídy, stali téměř dospělí lidé.

Je to už dávno, co jsme byli malí, vystrašení a zároveň plní nadějí, co nás v té velké škole asi čeká. Ještě jsme neměli ponětí o dějinách pravěku ani goniometrických funkcích a postupem času jsme zjišťovali, že krásné známky nejsou vždycky zadarmo.

Ted' tady stojíme před vámi a říkáme si, jak jen to rychle uteklo. Za tu dlouhou dobu, co jsme spolu, jsme si nasbírali obrovské množství vzpomínek. Samozřejmě si všichni budeme pamatovat naše skvělé učitele a jejich hlášky typu: „To jsme se přece učili v šesté“ nebo nesmrtelné hlášky paní učitelky Černé: „Nevysílej!“ nebo „To si vysaješ!“ Na závěr bychom jako třída chtěli poděkovat celému učitelskému sboru za ochotu nám pomoci a naučit. Děkujeme naší paní učitelce třídní za její výdrž a ochotu, paní zástupkyni Kozejové za to, že nám dokázala porozumět a vždy vyjít vstříc a panu učiteli Musilovi, že vždy našel logickou odpověď na naše nelogické někdy až hloupé otázky, vidíte pane učitelí?

Omlouváme se za všechny způsobené problémy nebo ukradené nervy, protože víme, že na další generace je budete ještě potřebovat.

Víte, my jsme se nikdy jako třída neshodli ani na tom, že se neshodneme a i přes to odcházíme jako třída společně, takže poslušně hlásím za celou třídu, že IX.A je připravena dobývat svět!

Má to tak být

V písničce se zpívá: „*Kde něco končí, něco začíná, takhle to je, takhle to být má*“.

To, co pomalu končí, je Vaše působení na základní škole. Škole, kterou jste někdy milovali, někdy tolerovali a určitě i někdy nenáviděli. Ale učitelé se vždy jen snažili o to, aby Vám dali pevné vědomostní základy, na kterých budete moci stavět v dalším studiu. Pevně věřím, že díky tomu, se nikdo z Vás mezi novými spolužáky neztratí.

Jako dárek na rozloučenou mám pro každého z Vás flash disk s prezentací a téměř dvěma tisíci fotografiemi. Kdykoliv budete mít čas, chuť, nebo se Vám zasteskne, můžete si připomenout své spolužáky, učitele a také momenty prožité na této škole.

Citací z písničky jsem začala a teď s ní i skončím:

Neptej se mě na to, proč to dneska končí,

já nepatřím k těm, co se ráda loučím,

zeptej se mě na to, co jsem s tebou prožil,

a jestli to v sobě napořád nosím.

Odpovím Vám - ano, to se nemusíš ptát,

to, co jsme společně prožili, si budu pamatovat napořád,

dali jsme to spolu a teď už jdeme každý sám.

Vždy myslete na to, že Vás na nové škole nikdo nezná, co bylo, bylo, teď všichni budete stát na stejné startovní čáře, a jak se uvedete, tak na Vás noví učitelé budou nahlížet.

Mějte se krásně, užijte si prázdniny, buďte na sebe opatrní a v září vykročte pravou nohou.

Má to tak být vaše paní učitelka Jana Střížková

9.B

Proslov žáků

Vážená paní ředitelko, vedení školy, vážení pedagogové, milí rodiče a spolužáci.

Dobrý den, dnes jsme se tu společně sešli, abychom se poohlédli a společně rozloučili s uplynulými devíti lety. Myslím si, že pro všechny z nás to byla jízda. Když jsme přišli v roce 2011 do 1. třídy, říkala si většina z nás: „*No, co tady sakra budu dělat, já chci zpátky do školy, mami!*“ Tato myšlenka se nás držela ještě další 3 roky. Ve třetí třídě jsme se dostali do tohoto složení, ve kterém se nacházíme i dnes. Jakmile jsme ve třetí třídě dostali paní učitelku Vostrou, říkali jsme si, že už nikdo lepší nemůže přijít, neboť paní učitelka byla hodná, dávala nám dobré známky, a pořád jsme s ní hráli nějaké hry, ale zmýlili jsme se. Od šesté do deváté třídy nás provázel základní školou pan učitel Musil. A i když se to někomu zdálo nemožné, tak teď jsme tady na konci naší povinné školní docházky a náš třídní učitel je tu s námi i přes všechny ty nervy, starosti a infarkty, které jsme mu pravidelně způsobovali. Nutno podotknout, že i když někdy nejsme žádní andílci, tak i přes to přežil. Když se teď vrátíme zpět o 4 roky - kolik jsme toho zažili, vymysleli, vyhráli a také málem vyhodili do povětří, je to skvělé. Zažili jsme také mnoho šílených úsměvů, skvělých výletů, nekázně a napomínání na chodbách. Napadali nás strašné myšlenky: „*Kdo to zase vymyslel ty testy?!*“ (např. ze zeměpisu). No prostě jsme prožili spoustu úžasných věcí, zábavy, na něž budeme všichni určitě dlouho vzpomínat. Pokud se vyskytl nějaký problém, vždy tu byl třídní učitel s námi a pomohl. Chtěla bych nyní poděkovat celému učitelskému sboru pod vedením paní ředitelky Jindry Šteflové za to, že jste to s námi vydrželi a dovedli nás k samému konci povinné školní docházky. Poté bych také chtěla zvláště poděkovat paní učitelce Volfové, Strážkové, Vondrákové a Kozejové za to, že nás toho hodně naučili a určitě máme z čeho čerpat i příští léta na středních školách. Ale největší díky patří našemu skvělému třídnímu učiteli panu Janu Musilovi, neboť lepšího třídního učitele jsme si přát nemohli. Bude se nám stýskat.

Moc Vám za všechno děkujeme. Jste nejlepší. Máme vás rádi. Snad se někdy ještě potkáme.

A jak už někdo pronesl, řekla bych osud.

Děkuji. Bylo mi ctí navštěvovat Základní školu Anežky České v Ústí nad Labem.

Proslov třídního učitele

Tisíc čtyři sta osmdesát. Přesně před tolika dny jsem se dozvěděl, že po odchodu tehdejší 9.C dostanu další třídu, je jich tam *jen* 28. Aha, jdu to omkrnout.

Ty jo, ta třída je úplně plná! A to jako může být, jo? Hmm, jak se mi vejdou někam na druhý stupeň? No co, v září je do té šestky nějak napumpujeme...

Nebudu vás napínat – vešli se. A nejen do jedné třídy. Občas vás byla plná škola. Vědělo se o vás, byli jste úspěšní v soutěžích, sbírali jste dobré, co dobré! – skvělé známky, poznávali jste sami sebe i okolní svět. Tak jo, dost velkých slov – vyměníme je za větší.

Od šesté třídy jsem se vám snažil být dobrým třídním učitelem. Vy zase dobrými žáky základní školy, taková byla dohoda. Dnes, na konci vašich dní na naší Anežce, si můžeme říct, že se nám ta dohoda moc nepovedla: čtyři roky jsou dost dlouhá doba na to, abychom mezi sebou dokázali udržet jen nějaký oficiální vztah učitel-žák. Mluvili jsme spolu skoro o všem, řešili jsme spolu věci, s nimiž jste se doma třeba ani nechtěli pochlubit, známe se velmi dobře, moje dcera vám rozdávala vysvědčení...

A tady se to právě nepovedlo – až dnes přijdu domů, budu vědět, že nemám jen své dvě vlastní děti (které budou netrpělivě čekat, až jim o dnešním rozloučení budu vyprávět). Za právě končící čtyřletí se počet *mých* dětí zvýšil o 27. Každý z vás se může směle počítat za člena rodiny. Pokud chcete...

Myslím, že v sedmé (nebo osmé?) třídě jste se mě ptali, proč s vámi tolik míchám v zasedacím pořádku. (Jo a taky jste pořád remcali u písemek s otázkami typu *Proč...?*, ale o tom jindy.) Zasedací pořádek je kouzelný nástroj, který nám, třídním učitelům, umožňuje vás trochu změnit. Po čtyřech letech kouzlení si totiž dovolím tvrdit, že spolu dokážete vždycky vyjít. Dokážete se spolu bavit napříč celou třídou a to byl můj cíl.

A ještě jeden cíl, vlastně úplně na závěr, bych vám rád odhalil. Snažil jsem se a trochu si to i přeju, abyste se kdykoliv mohli podívat do zrcadla a viděli jste dobrého člověka.

Na úplném konci, který je v tuto chvíli již patrně nevyhnutelný, mi dovolte vám všem popřát třikrát:

Přeji vám, abyste žili úspěšný život tak, jak chcete.

Přeji vám, abyste svým rodičům dělali radost a měli je rádi.

Přeji vám, abyste ve své paměti udrželi každý krásný okamžik, co jste na Anežce zažili.

Protože ona, ani já, na vás nezapomeneme!

Mgr. Jan Musil

9.C

Proslov žáků

Vážení učitelé, milí spolužáci a všichni ostatní co jste tu,

je tu konec školního roku. Devět let uplynulo jako voda. Vůbec jsme si nedokázali představit, jak bude vypadat tato chvíle. A najednou je to tady.

Je to už dávno, když jsme byli malí a vystrašení a zároveň plni nadějí, co nás v té velké škole asi čeká. Paní učitelky a rodiče nám vyprávěli, jak se budeme učit číst, psát a počítat. My jen koukali upřímnýma očima a věřili jsme každému slovu. Postupem času jsme však zjistili, jaká je skutečnost a že ne vždycky budou dobré výsledky bez úsilí a snahy.

A teď už tady stojíme před vámi a devět let je za námi. Za tuto dobu, jsme si nasbírali obrovské množství vzpomínek. Určitě si všichni budeme pamatovat naše skvělé učitelky a učitele.

Za to, že něco známe a v hlavě něco máme, vděčíme našim učitelkám a učitelům. Proto jim všem za jejich trpělivost a rady upřímně děkujeme. Především děkujeme naší paní učitelce třídní za její výdrž a ochotu. Také paní ředitelce, že nám vycházela vstříc.

Přejeme vám všem hodně štěstí a úspěchů. Minimálně štěstí je vždy třeba.

Snad se nevidíme naposledy. Teď na shledanou.

Žáci 9.C

„*Gratuluji k třídnictví*“, zaslechla jsem před 4 lety od svého kolegy, a tím jsem se zároveň dozvěděla, že mě v dalším školním roce čeká třídnictví. Mé první třídnictví! Nikdy nezapomenu na první den, kdy jsem vás měla potkat v naší třídě v přízemí pavilonu C. Chvilku předtím, než mělo zvonit, tak jsme se sešli s ostatními třídními učiteli 6. ročníku na chodbě, kde jsme se psychicky podporovali a bavili se o tom, kdo nás tam uvnitř asi čeká. Ke stejnému setkání došlo ihned po 1. hodině o přestávce, kde jsme si začali sdělovat naše první dojmy. Byla jsem z vás nadšená a má první slova byla: „*Už teď je zbožňuju!*“

Ale netrvalo to dlouho a s každým dnem jste se začali víc vybarvovat a ukazovali jste postupně svou pravou tvář. V tu chvíli mi došlo, že to nebude úplně jednoduché. Každý z vás si nejspíš pamatuje, že jsme se v 6. třídě opravdu nenudili. Mé první třídnictví, a zároveň to byl takový křest ohněm. Ale co, postupně jsme se propracovali na konec šestky a začala další cesta o patro výš. Neříkám, že sedmá a osmá třída byla naprosto v klidu, ale rozhodně jsme se za ty dva roky dostali do mnohem klidnější fáze a hlavně do menšího počtu kázeňských postihů.

Zbýval už jen poslední ročník, ale již delší dobu se předpokládalo sloučení dvou tříd...C+D. Nebudeme si lhát, ale všichni jsme měli obavy, jak tohle sloučení dopadne. Nikdo nemohl předem předpovídat, jaké bude klima třídy. Ano! Tušili jsme, co vše může nastat. Ale musím říct, že jste jako nová třída 9.C překvapili a splnili jste vše nad mé očekávání. Na začátku to pro vás nebylo lehké a věřte, že ani pro mě. Měla jsem cíl, abyste dokázali fungovat v jedné třídě bez větších problémů, a hrozně se bála, že to nedopadne dobře. Samozřejmě pár situací bylo potřeba řešit, ale kdybychom nic neřešili, tak by to naopak bylo nenormální. Vy jste můj cíl splnili a ještě mnohem víc. Dokázali jste společně fungovat téměř bez problémů a troufám si říct, že vznikla i nová kamarádství mezi žáky z předchozích odlišných tříd. Tohle je pro mě největší odměna! Když se podívám zpět na předchozí roky, tak vám to bylo asi tak nějak určeno. Vždyť téměř všechny exkurze a školní akce jsme prožívali už od 6. třídy společně jako jedna třída, i když každá měla jiné označení.

A teď pod jedním názvem, třída 9.C, zakončujeme společně vaši povinnou školní docházku. A tak vám přeji do života to, abyste dosáhli svých životních cílů jak v profesním, tak rodinném životě. Abyste byli šťastní a váš život byl jako jedna velká výhra. Navždycky budete moje první třída, která mi zůstane stále v paměti. A budu doufat, že si na mě občas vzpomenejte jako na třídní, která vždycky stála při vás a pokusila se dát do třídy vše, co bylo v jejích silách. Věřím, že se ještě někdy společně sejdem! Velké DÍKY patří paní asistentce Lence Kujaníkové, která byla nápomocná Vám všem a hlavně i mně. Děkuji ti za veškerou tvou oporu a ochotu pomáhat. Byla, jsi a budeš součástí naší třídy. A hlavně děkuji vám, že jste byla má třída a také za mě poděkujte rodičům, kteří se mnou vždycky spolupracovali a usnadnili mi tak moji životní roli třídní učitelky.

Mgr. Michaela Bělunková

Moje milé děti,

tak tímto oslovením jsme spolu před pár lety začínali. Dnes jsem v zásuvce svého pracovního stolu našla malý poklad - pár fotek, ta první začínala číslicí 3 a písmenem D.

3. D, 4. D, 5. D, 6. D, 7. D, 8. D...školní rok 2019/2020 vám změnil D na C a vy jste získaly nové spolužáky, nové kamarády, skvělou a úžasnou třídní, která měla možná v září obavy, jak to všechno dopadne. Nebylo to snadné pro nikoho z nás, i když pro mě se nic podstatného nezměnilo, dál jsem vás vídala v hodinách českého jazyka a literatury, dějepisu, jen už jste nebyli "moje děčko", najednou vás bylo o několik víc. Děčko nebo céčko, vždy je to vlastně jedno, vy jste se s tou změnou skvěle vyrovnaly.

O fotografii se říká, že je umění i věda využívající světla k vytvoření trvalého obrazového záznamu, vznikla díky spojení několika technických objevů, z nichž některé mají své počátky již ve starověké Číně. Já jsem však dnes "objevila" něco úplně jiného, uvědomila jsem si totiž, jak se na těch fotografiích měníte, jak rostete, každý rok jste o pár centimetrů vyšší a oslovit vás dnes jako děti, je ode mě hodně velká troufalost. Jenže když se ohlédnou zpátky a zkouším spočítat ty roky, měsíce, dny a hodiny, které jsme spolu společně strávili, už mi nebude stačit malá násobilka. A právě pro ten společně strávený čas pro mě těmi "mými školními dětmi" zůstanete, a to i když se později potkáme v tom dospěláckém světě, třeba až si objednáme jídlo v restauraci, zajdu něco vyřídit na poštu, úřad, zajedu na nákup, budu potřebovat šikovného řemeslníka, záchranáře nebo třeba v prosinci čerta pro zlobivé děti. Nesmějte se, tenkrát mi ten čert řekl: „*Dobrý večer, paní učitelko.*“ a můj tehdy ještě malý syn si pak hodně dlouho myslel, že učím v pekle. Asi mám štěstí, protože je učím na Základní škole Anežky České v Ústí nad Labem, sice jste občas hodně zlobily, ale peklo to s vámi nikdy nebylo a já byla ráda vaší třídní, později jen učitelkou a těšila se na hodiny ve vaší třídě.

Slovy klasika: Na každém konci je pěkné, že něco jiného začíná. A tak vám do toho nového začátku přeji hodně štěstí, ať se vám splní všechna vaše očekávání a přání. Mějte své sny a mějte je hodně velké, ať už se budou týkat profesního nebo rodinného života, držte se jich.

Mgr. Kateřina Suchá

Na vysvětlenou: dva proslovy třídních učitelek jsou u 9.C proto, že do osmého ročníku šlo o dvě třídy, které byly ve školním roce 2019/2020 spojeny do jedné a obě třídní učitelky (Mgr. Bělunková i Mgr. Suchá) se na rozlučce přišly společně rozloučit s dětmi z 9.C

Kdybych měl tři přání...

Pokud nevíte, jak strávit volný čas, tak zkuste rybařit, zvláště pokud toužíte po klidu v přírodě.

27. června mají svůj svátek rybáři, pod záštitou OSN slaví Světový den rybářství. Rybářské spolky a svazy v ČR připravují pro své členy zábavné akce, semináře, konference, které mají společný cíl - ukázat, co to rybářství vlastně je a přitáhnout další zájemce o tuto zajímavou zálibu, o niž se zajímá už více než půl milionu registrovaných rybářů.

Být rybářem mimo jiné také znamená orientovat se v biologii ryb a jiných vodních organismů, ve způsobech lovu ryb, mít povědomí o rybářském hospodaření v rybářských revírech a znát zákon o rybářství a jeho prováděcí vyhlášky. Není toho zrovna málo, co musí každý rybář zvládnout, ale ta pohoda u vody s rybářským lístkem v kapse za to určitě stojí.

Rybářství má v naší zemi bohatou tradici sahající až do 16. století. Kdo by neznal Jakuba Krčína z Jelčan a jeho Zlatou stoku v Jižních Čechách, ostatně i Máchovo jezero je vlastně původně rybníkem. K rybolovu se však využívají také přirozené vodní toky - řeky a potoky.

Dříve byly ryby pokrmem, který se nejčastěji objevoval na stolech našich předků. Dnes bohužel na ryby často zapomínáme. Přitom se jedná o velmi důležitou součást naší potravy. Maso ze sladkovodních i mořských ryb totiž obsahuje kvalitní bílkoviny, je lehce stravitelné a bohaté na vitamíny A a D.

Rybáři mají svého patrona, je jím svatý Petr a také své rybářské bajky, mýty, pověry a přísloví. Příběh o zlaté rybce, určitě znáte. Nás napadlo zeptat se v 6. A, co by si přáli, pokud by zlatou rybku chytili.

Zlaté rybky nakreslily děti z 1. třídy od paní učitelky Vajsarové.

Já bych si přál:

Mír mezi lidmi, protože nechci, aby vznikaly další spory.

Veliký dům, abychom nemuseli platit nájem za byt.

Sto dalších přání, která bych dal mezi lidi, které znám, aby si také mohli něco přát.

LUKÁŠ TOMAN, 6. A

Přál bych si, aby zmizela klíšťata, protože mě v lese štvou a také nechci chytit nějakou ošklivou nemoc.

Také by mohli vyhnout komáři, nemám rád, jak svědí to, když mě bodnou.

A už vůbec by mi nevadilo, kdyby vymřely vosy, jelikož se jich bojím.

VÍT KUNC, 6. A

Já bych si přála:

Kopec zmrzliny, kdo by taky nechtěl ☺

Být slavnou youtuberkou, protože vždy všechno komentuji a také mě to baví.

Aby moje maminka přežila moji pubertu, protože ji mám ráda (maminku).

ALEXANDRA DIVIŠOVÁ, 6. A

Rozhovor s kouzelnou rybkou:

JÁ: „Kouzelná rybko, jak se máš?“

Rybka odpoví: „Jsem velice naštvaná, zase jsi mě chytil.“

JÁ: „Kolikrát už jsem tě chytil?“

RYBKA: „Přesně 12x.“

JÁ: „Tak dobře, zeptám se tě na otázku, a jestli mi odpovíš správně, tak už tě nikdy neulovím. Budu někdy umět salto na nohy?“

RYBKA: „Těžko, ty trubko.“

JÁ: „Tak za tuto odpověď tě mám dnes k večeři.“

VOJTĚCH LÍPA, 6. A

Kdybych chytila zlatou rybkou, dala bych jí 3 otázky:

- 1) Co bylo dřív, vejce nebo slepice?
- 2) Existuje ve vesmíru život?
- 3) Kdy bude konec světa?

Co by mi na to měla odpovědět, tak to nevím, proto se ptám.

KARLA LOKŠANOVÁ, 6. A

Hudba jsou noty. A texty?

Každý známe písničky, které nám zpívali rodiče jako malým dětem. Holku modrookou, pořád nám padala pec a pes skákal přes nějaké obilí. Šestáci si texty právě těchto písniček rozebrali během slohu. A že nám z toho vyšly občas zajímavé kousky!

Holka modrooká, neseďávej u potoka, holka modrooká, neseďávej tam. V potoce se voda točí, podemele tvoje oči. Holka modrooká, neseďávej tam.

Jednou šla malá holčička kolem potoka, byl krásně modrý jako obloha. Na břehu potoka byl vodník, který si tam sám pro sebe něco smutně mumlal. Holka k němu přistoupila a ptá se ho: „Co se děje, že jsi tak smutný?“ Vodník odpověděl: „No, já už nemám v hrnečku žádné dušičky.“ Holka na to: „A můžu ti nějak pomoci?“ Vodník ji řekl, že ano, pokud s ním půjde do jeho bytečku pod vodou, prý nevádí, že neumí plavat, že se nemusí bát a ať mu jen podá ruku. Uvěřila mu, tak mu ruku podala a už se nikdy nevrátila, on ji totiž stáhnul pod vodu a ona se utopila.

(Příběh je varováním, že se nemáme bavit s cizími lidmi a ani s nimi nikam chodit, protože nám mohou ublížit.)

JAKUB GAŠPARIK, 6. A

Pec nám spadla, pec nám spadla. Kdopak nám ji postaví ...

Jednoho dne chtěla babička upéct buchty. Řekla mi, ať zatopím v peci, protože už je babička stará, rád jsem jí pomohl. Připravil jsem dřevo a staré noviny, už jsem chtěl škrtnout zápalkou, ale v tom se ozvala rána. Jen tak tak jsem stihl odskočit. Pec se sesypala k zemi. Babička chtěla zavolat pekaře, ale ten byl na dovolené v Bulharsku. Co teď?

Babičce jsme objednali novou elektrickou troubu a ona nám upekla ty nejlepší makové, povídkové a tvarohové buchty na celém světě.

VÍT SCHÁNĚLEC, 6. A

Byl jednou jeden pekař, který chtěl upéct bochník chleba. Vše udělal tak jako vždy. Zadělal těsto, nechal ho kynout a pak dal péct. Po hodině přišel k peci, že chléb vyndá, ale hned ucítil divný zápach. Pec otevřel a uviděl černý bochník. Naštval se a pec rozbil. Když si uvědomil, co provedl, utekl pryč.

Poté přišel k peci hlavní pekař a divil se, že je rozbitá, tak volal na pekaře, ale ten nikde nebyl. Zavolal tedy Honzu, jenže ten ji spravit neuměl, a proto zavolali dědečka, ten dal do pece čtyři rány a ta se celá rozpadla.

VOJTĚCH LÍPA, 6. A

V jedné známé pekárně byla pekařka, která chtěla upéct chleba. Udělala si těsto, vytvarovala ho a chystala se ho dát do pece, jenže najednou pec spadla. Pekařka vyběhla před pekárnu a začala křičet: „Pec nám spadla, pec nám spadla.“ A jelikož mistr nebyl doma a mladý tovaryš to ještě neuměl, tak pomohl ten nejstarší. Dědeček to opravil a už to nikdy nespadlo.

VERONIKA ZEUSOVÁ, 6. A

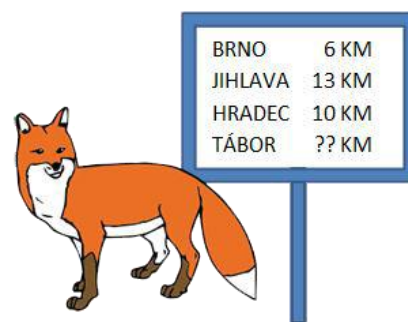
Byl jednou jeden dům a v něm nová pec. Děti kolem ní běhaly, až ji zbořily. Potřebovaly tudíž někoho, kdo by jim pec opravil. Děti dlouze přemýšlely, kdo by ji mohl opravit. Až jednu holčičku napadlo řešení a řekla: „Co kdybychom se zeptali toho starého pána, který bydlí naproti nám?“ „Tak jo, můžeme se ho jít zeptat,“ řekly děti a šly. Když došly k jeho domu, bohužel jej nezastihly doma. Starý pán zrovna odešel na svoji pravidelnou procházku. Zkusily se teda zeptat jeho mladého souseda, zdali on neumí opravit pec, ale ten to neuměl. Děti si už nevěděly rady a tak šly za svým dědečkem. Ten jim řekl, že tu pec umí opravit, dětičky byly rády, že pec bude opravená. Dědeček si vzal kladívko a vše bylo za chvíli v pořádku. RAZ, DVA, TŘI ...

TEREZA ČAPKOVÁ, 6. A

Běží liška k Táboru, nese pytel zázvoru, ježek za ní pospíchá, že jí pytel rozpíchá ...

Byl tmavý deštivý večer. Celník Ježek šel právě na obchůzku, když najednou uviděl někoho utíkat s velkým pytlem na zádech. Začal ho sledovat: „Stůj,“ zakřičel celník Ježek a zavolal si vysílačkou na pomoc kapitána Zajíce. Když tajemnou osobu chytili až u Tábora, zjistili, že se jedná o známého pašeráka Lišku. Celník Ježek propíchl pytel a nestačil se divit, co Liška pašuje. Bylo to zázvorové koření. Na místě vše vyřešili napomenutím a pokutou 1000,- Kč.

VERONIKA CIDLINOVÁ, 6. A

Skákal pes přes oves, přes zelenou louku, šel za ním myslivec ...

Byl jednou jeden myslivec a ten měl nejšťastnějšího pejska ve vesnici. Jmenoval se Brok. Jednoho dne se šli spolu projít na louku, když Brok z ničeho nic vystřelil kupředu až se za ním zaprášilo. Než se myslivec stačil vzpamatovat, Brok se zuřivě rval s bažantem, který si zrovna razil cestou kolem. Myslivec k oběma doběhl právě včas, zachránil situaci, bažant utekl, Brokovi zůstalo v hubě pero, které vítězně podal pánovi. Myslivec, aby svému psovi udělal radost, si to pero dal za klobouk a nosí ho za ním stále.

VERONIKA VACÍKOVÁ, 6. A

Utíkej Káčo, utíkej, honí tě kocour divokej ...

Byla jedna malá holčička a ta se jmenovala Kateřina. Bydlela v malém domečku na samotě s maminkou a tatínkem. Jednoho dne ji maminka požádala, aby zašla do města pro chleba a tvaroh. Kačka kývla hlavou na souhlas a šla. Cestou, která vedla přes les, musela dávat pozor na divokého kocoura, trochu se ho bála. Když vyšla z lesa, čekal ji ještě kopec a pole, kde se potkala s liškou, zajícem a myškou. Káča je pozdravila: "Ahoj zvířátka." Zvířátka nic, jen liška zakotkala: "A - aho - oj" a ukázala tlapou někam dozadu. Za Kačkou stál divoký kocour, lekla se ho a začala utíkat zpátky domů. Zvířata na ni křičela: "Utíkej, Káčo, utíkej, honí tě kocour divokej." Káča utíkala, kličkovala, skákala. Kocour ji chytit nemůže. Přiběhla domů celá upocená, tvaroh a chleba samozřejmě neměla. Dobře to dopadlo, hladý neumřeli, k večeri měli opečené brambory.

MARKETA MARŠINSKÁ, 6. A

Jednou šla Káča se svým kamarádem ven, chtěli si něco koupit ve večerce, protože doma chystala oslavu. "Jídlo nesmí chybět," řekla Káča a její kamarád Cecil jen přikývl. Cestou do obchodu uviděla kočku, která spala uprostřed chodníku. "Hele, kočička," vykřikla Kačka a přiblížila se k ní. "Víš, že od té toulavé kočky můžeš něco chytit, třeba nějakou nemoc?" Upozornil ji Cecil. Kačka ho ignorovala a dál si tu kočku hladila.

Evropský den hudby - 21. června

Evropský den hudby vznikl na popud bývalého francouzského ministra kultury Jacka Langa roku 1981. Jedná se o celoevropsky uznávaný den, který je věnován hudbě, všem kteří se jí věnují a samozřejmě se v tento den konají různorodé kulturní akce, které jsou s hudbou spojené.

Co je hudba? Odkud se vzala? Jak souvisí s rytmem srdce? Je hudba univerzální jazyk? Co se děje v našem mozku, když ji posloucháme? Zvyšuje hudba inteligenci? Jak působí na zvířata a rostliny?

Hudba jako zvuk

Podle definice je zvuk každé mechanické vlnění v látkovém prostředí, které je schopno vyvolat v lidském uchu sluchový vjem.

Odkud se hudba vzala

Na počátku bylo slovo, říkají křesťané. Na počátku byl zvuk, míní Indové. Moderní kvantová fyzika dospívá k závěru, že na počátku všeho byly zvukové kódy – informace, které mají strukturu slov. Existují kultury bez znalosti písma či malířství, neznáme ale kulturu bez hudby.

Hudba jako univerzální jazyk

V Bibli se dočteme, že lidé kdysi mluvili jedním jazykem. Pak ale postavili pro vlastní slávu Babylonskou věž a Bůh je za jejich pýchu ztrestal zmatením jazyků. Hudba má ale všeobecně srozumitelné výrazové prostředky, kterými jsou rytmus, tón, tempo a melodie. Rytmus není jen pravidelné střídání, či opakování zvuků. Většina životních procesů je určována rytmy přírody. Naši součástí jsou: rytmus chůze, rytmus dechu i rytmus srdce.

Zvyšuje hudba inteligenci?

Už staří Řekové svá dramata zpívali, protože věděli, že hudba jim pomůže lépe si zapamatovat text. Einstein řekl, že to byly právě housle, které mu pomohly přemýšlet. A hra na housle pomohla Thomasi Jeffersonovi zformulovat americkou Deklaraci nezávislosti. Na počátku devadesátých let minulého století byly zveřejněny výsledky experimentů týmu doktory Rauscherové, které ukázaly, že hudba může rozvíjet určité poznávací funkce. Například Mozartova klavírní sonáta pro dva klavíry D dur u pokusných osob zlepšila časově-prostorovou představivost. Některé další výzkumy však tento příznivý vliv neprokázaly. Mezitím však Rauscherová a její kolegové uskutečnili experiment, ve kterém při Mozartově hudbě naučili laboratorní potkany pohybovat se snadněji a rychleji v bludišti.

Hudba a ticho

Hudba ze své podstaty závisí na tichu. Ticho dává vyniknout určitým částem hudby, jako je dynamika, melodie a rytmy. Extrémní ukázkou ticha v hudbě je skladba „4 minuty a 33 vteřin“ od Johna Cage.

Hudba a matematika

Vztah mezi celými čísly a harmonií objevili Pythagorejci. Dnes se vytváří matematické modely zvuku. Zvuk převedený na čísla nám umožňuje rozložit jakoukoliv hudební strukturu a vstoupit do ní na mikroskopické úrovni.

Muzikoterapie

Pravidelný nácvik poslouchání meditační a relaxační hudby zlepšuje schopnost koncentrace, vede k přirozenému posílení imunitního systému, ulehčuje rozhodování, rozvíjí tvořivé myšlení, bystří paměť a fantazii.

Hudba má obrovskou moc. Do našeho sdělování přináší motiv posvátnosti, výjimečnosti, nevšednosti. Asi bychom se bez ní obešli, život by však nebyl tak krásný.